

PÁD Z NEBE

A woman with blonde hair is sitting on a dark ledge. She is wearing a dark, form-fitting outfit with a chain necklace. The background is a deep red with a smoky or hazy texture. The lighting is dramatic, highlighting her figure against the dark background.

**Miroslav
Pavlíček**

PÁD Z NEBE

Miroslav Pavlíček

„Hvězdy netuší, že tvoří souhvězdí.“

- Jean Cocteau -

Pád z nebe
Miroslav Pavlíček

Text © 2019, Miroslav Pavlíček

Grafická úprava a sazba © 2019, Lukáš Vik

Obálka © 2019, EPAVA Olomouc, a.s.

1. vydání © 2019, [Lukáš Vik – E-knihy hned](http://www.lukasvik.cz)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-266-7 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-267-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1.

V lokále bylo téměř prázdno. Nebylo divu. Na sídlišti to byla v okruhu dvou bloků již druhá restaurace usilující o zákazníky. Teprve před několika týdny zde zahájili provoz po rozsáhlé rekonstrukci. Ta změna se zdála být skutečně povedená. Nový nábytek, vkusný výčep, který sloužil zároveň jako barový pult, hezky upravené sociální zařízení i moderní kuchyně. Teď v létě dokonce příjemná a pohodlná předzahrádka. Všude čistota a vůně. Přestože tu točili skvělý Gambrinus, štamgasti sem jen pomalu nacházeli cestu.

V tuto hodinu si mohla pohledná, ale znuděná servírka trochu odpočinout. Zaměstnanci z okolních úřadů a firem už mají po obědě a pracovní doba zaměstnaným ještě zdaleka neskončila.

David vzal ze stolku za vstupními dveřmi noviny a posadil se ke stolu pod oknem. Je to měsíc, co absolvoval nepříjemnou schůzku na Úřadu práce. Zaevidovali ho, poučili, stanovili termín dalších schůzek a bylo to. Oficiálně se stal nezaměstnaným!

Neměl vůbec představu o své budoucnosti. Do důchodu nekonečně daleko, šance získat slušnou práci nulová, protože toho zas tolik neumí, rodina

v rozkladu... Nic optimistického v dosahu ani v dohledu.

Prolistoval několik stránek novin a s odporem je odložil. Děsivé zprávy o přetrvávající hospodářské krizi a politické špíně, ve které se novináři s požitkem přehrabávají, mu náladu zvednout nemohly. Raději poslechl žadonění svého trávicího ústrojí a otevřel jídelní lístek.

„Máte vybráno?“ řekla odměřeně servírka s malým číšnickým terminálem v ruce.

„Momentík, čtu a jsem teprve v půlce,“ odpověděl a nezvedl pohled od jídelního lístku. „Ale neprozradte mi, jak to dopadne,“ zavtipkoval. Servírka však nereagovala a s chladným nadhledem trpělivě čekala na objednávku.

-Nedokážu pobavit ani nudící se ženskou. Ty moje životní sračky jsou snad i vidět, nadával v duchu.

Objednal si pivo a pokračoval ve studiu nabídky restaurace. Sám nechápal, proč tomu věnuje takovou pozornost. Snad je to pokus odpoutat mozek od neveselých myšlenek. Nikdy si totiž nepotrpěl na gastronomické speciality. Při výběru jídla v restauracích, kde se v poslední době téměř výhradně stravoval, obvykle vystačil s řízkem, gulášem nebo svíčkovou. Rozhodl se pro to první.

Ještě než si ukrojil první sousto, ozval se mu v kapse mobil. - Lenka, blikalo na displeji jméno manželky.

„Ano?“ Snažil se, aby to znělo chladně a neutrálně.

„Čau Davide! Přijela jsem pro nějaké věci, jak jsme se domluvili. Myslela jsem, že u toho budeš. Nechci si vzít něco, co by ti posléze scházelo.“

„Je s tebou ten tvůj doktůrek?“ přerušil ji.

„Pochopitelně. Sama bych to nezvládla.“

„Tak na to nemám! Odvez si, co chceš. Nábytek, zařízení, spotřebiče, cokoli. Chci jen svůj noťas, kytaru a nějakou matraci.“

„Neříkej to! Víš, čeho jsem schopna,“ řekla varovně.

„Právě! Je čtrnáct hodin. Domů přijdu v devět večer. Do té doby si odvez všechno, co potřebuješ... Pak vyměním zámek! Přeju ti hezkej život,“ řekl chladně a zlostně zastrčil telefon do kapsy.

Řízek byl chutný, ale mizernou náladu pozvednout nedokázal. Ani pivo nepomáhalo. Uvažoval, co teď udělá. Domů nemůže. Nedokáže se dívat na něžné pohledy a smyslné dotyky manželky a jejího nového partnera při stěhování věcí z jejich společného majetku, které chtějí užívat v novém životě.

-Už žádnou ženskou, sakra! Rozchody jsou neuvěřitelně ponižující. Něco na tom bude, když starý mládenec a kamarád Sova říká, že nejlépe je člověku samotnému, uvažoval v duchu.

Otráveně se podíval na hodinky. -Co teď, vzdychl si. V tuto dobu ještě všichni kamarádi „zařezávají“ v práci, takže není komu zavolat. Ale odpoledne by snad mohl najít partáka k vydezinfikování mozku alkoholem..! Je zatraceně dlouho do devíti večer!

Objednal si další pivo. V hlavě se mu vynořila hořká myšlenka, kterou mu v pubertě vštěpoval děda: Člověk má pít, jen když je mu dobře! To má šanci, že to trochu ukočíruje..! Jenže dnes by David potřeboval totální výmaz...

Bez zájmu si prohlédl ostatní hosty. Dva penzisté vášnivě rozebírali nedělní fotbalové výsledky, další pečlivě pročítal hromádku novin a tři dělníci v montérkách chvatně cpali do hlavy opožděný oběd. Hned naproti přes šířku místnosti seděl zvláštní člověk. Zručně si na stole pohrával s papírovým pivním táckem a s drzou vyzývavostí Davida pozoroval. Jakmile se jejich pohledy setkaly, vyloudil přátelský úsměv a zvedl dva prsty k čelu a pohnul rty: „Čau!“

Odpověděl zdrženlivým kývnutím a prohlédl si ho. Upravené hnědé vlnité vlasy na ramena, stažené gumičkou a moderní týdenní strniště v obličeji. Kvalitní značková letní košile, šortky i značkové botasky doplňovaly docela sportovní postavu a neobvyklý zjev. Evidentně sem nepatřil. Před sebou měl sklenici zvětralého malého piva.

Když viděl, že ho David vzal na vědomí, zvedl ruku a gestem se zeptal, zda si může přisednout. Na lhostejné pokrčení rameny se rozvážně a jistou noblesou přesunul k jeho stolu. David odhadl, že jsou přibližně stejně staří.

„Zdravím tě! Mori turi te salutant!“ Při řeči téměř nehýbal úzkými rty. Zato se zkoumavě díval Davidovi zpříma do obličeje. Měl šedé oči a trochu důvěřivý, přesto pátravý a bystrý pohled.

Chvilí trvalo, než si uvědomil, co mu ten člověk říká. Tu větu znal z nějaké písně a znamená: Jdoucí na smrt tě zdraví! Údajně ji provolávali římsští gladiátoři před bojem v aréně. Nepochopil, proč to neznámý říká, protože nevypadal podnapilý. Určitě se jen předvádí, nebo má nějaký problém, pomyslel si.

„Od narození všichni jdeme vstříc smrti. Nevím, proč to zrovna teď připomínáš,“ přijal chlápko

tykání. Hospodské filozofování bylo poslední, na co teď měl náladu.

„Protože někteří k ní způsobem života docela spěchají... Jako příkladně já! A zdá se, že taky nejsou výjimka...“

David nechápavě zvedl obočí.

„Ten telefon, kamaráde! Ten tě prozradil! Měl by ses vidět! Stres je zhoubný duševní stav!“

David mlčel. Odevzdaně čekal, co se z toho mudrování vyvine.

„Jsem Leoš,“ řekl chlapík přátelsky.

„Tím se netrap. Každěj se nějak jmenuje. Mohls dopadnout hůř. Třeba Marcel! Ale panáka ti neporučím. Momentálně jsem nezaměstnaný.“

„Nežebrám panáka. Můžu si koupit třeba všechny láhve, co mají támhle za výcepem! Navíc alkohol skoro nepiju,“ prohlásil.

David se bavil, jak při řeči skoro nehýbe rty. -Byl by skvělý břichomluvec, napadlo ho.

„Tak co ti chybí?“

„Společnost! A koukám, tobě taky,“ odpověděl chlápek s jistou nadějí v hlase.

„Tak to sis nevybral dobře, chlape. Nemám náladu na prázdný žvanění.“

„No, ono vcelku není z čeho vybírat,“ rozhlédl se chlápek po místnosti. „Ostatně, kdo by dneska měl čas na něčí problémy? Víš o někom?“

„Nějakej psycholog? Nebo dokonce psychiatr?“ provokoval David.

„To je o ničem, věř mi! Jenom profesionální vlídné a naoko upřímné žvanění blbostí! Když si nepomůžeš sám, nepomůže ti nic!“

Na to, že nehýbal rty, mluvil kupodivu zřetelně. David si však všiml podivné roztěkanosti v jeho očích i gestech. Ale ani zfetovaný se nezdál být. V jeho pohledu byla kromě zvědavosti také jakási naléhavost.

David se rozhodl k ústupu. „Koukni se, pane...“

„Leoši, jestli dovolíš,“ řekl chlápek přátelsky.

„Dobře, tedy Leoši! Především nejsem čtyřprocentní bukvice! A už vůbec nestojím o lítost či soucit,“ řekl pomalu a důrazně.

„Skvěle! To jsme na tom stejně. Se sexuální orientací i emocemi. Možná ti může pomoci slevit z odměřenosti,“ zaradoval se Leoš a pokračoval:

„Hele, co bys řekl tomuhle: Mám VIP kartu v tom novém sportovním středisku u stadionu. Co se pokusit fyzickým ničením se, vyplavit všechny negativní sajrajt, co máme v sobě? Možná nás pak i opanují nějaké ty příjemné endofirny!“

„To si nemůžu dovolit. Taky nemám oblečení a domů momentálně nemůžu. Vlastně můžu, ale nechci! V riflích bych tam byl pro smích.“

„Nic nepotřebuješ! Narval jsem do nich hromadu prachů, tak ať se snaží. Všechno, co potřebujeme, tam je,“ mávl rukou Leoš. „Volám taxi. Jdeš do toho?“

David se náhle zlomil. „Víš co? Nakonec, proč ne!“

Sportovní centrum byl rozsáhlý přístavek přepychového hotelu. Bylo tam snad všechno, na co si sportovně založený člověk vzpomněl. Několik tenisových, squashových a volejbalových kurtů, basketbalové hřiště, kompletní fitness se všemi možnými i nemožnými posilovacími trenažéry a rehabilitační zázemí. Úplně vzadu i tři bowlingové dráhy. Všechno vybaveno účelně a s pozoruhodným vkusem. Na stotisícové město dost luxusní zařízení.

Leoš se tam choval jako domácí. V recepci přátelsky pozdravil nádherné dívky ve vínově červených kostýmech a položil Davidovi ruku na rameno.

„Tohle je dnes můj host, dámy!“

„Zdravím! Jsem host,“ vtipkoval David.

„Nevrkej a následuj mě! Doufám, že na tebe budu mít tenisky!“

Dveře šatny se otevíraly na magnetickou kartu a ukřivaly jednoduše zařízenou místnost: Botník, v něm pět párů bělostných, zcela nových kvalitních tenisek, na jeho horní desce originálně zabalená trička, šortky, ponožky a bělostné osušky. Celé to mělo nejvíc tři krát dva metry. Kromě botníku, držáku na stěně s šatními ramínky se tam ještě vešla dvě pohodlná křesílka a stolek.

„Kam to vede?“ ukázal David na dveře v protější stěně.

„Do sprch. Dá se tudy projít do sauny nebo na masáž. Tak co dáme? Tenis nebo squash? Doufám, že to zvládáš. Taky se můžeme jen tak vybláznit na všech těch mučidlech, ale k tomu jsem tě sem nemusel tahat. A já se na nich k smrti nudím.“

„Viděl bych to na squash. Ale jestli seš moc dobrej, okoušeš nudou raketu.“

„To neřeš! Taky nejsem žádná hvězda. Chodím se sem jenom vyblbnout, když už mám všeho po obočí. Támhle na polici si vyber oblečení a boty,“ prohlásil a pečlivě si věšel svoje svršky na ramínka.

David se posadil do jednoho z křesel. „Počkej s tím! O co ti vlastně jde? To jen tak oslovíš neznámého chlapa a odtáhneš ho do téhle snobárny?“

Leoš si natáhl šortky a taky se posadil. „Je vážně nezbytné teď něco vysvětlovat?“ usmál se záhadně.

„Vlastně ani ne!“

„Skvělý! Neumím si moc vymýšlet,“ řekl Leoš s viditelnou úlevou. „Převleč se a na kurt! Jsem na tebe zvědavěj, no name!“

„Jsem David.“

„David! Dejv! Fajn Dejve, no name! Raketu si vyber na stěně za dveřmi. Připrav se! Doufám, že tě pěkně zostudím a spravím si náladu...!“

Po hodině hry byli oba se silami úplně na dně. Na nit propocení a lačně lapající po dechu se svalili do křesílek před skleněnou stěnou squashového kurtu a blaženě doplňovali vypocené tekutiny minerálkou s plátky citronu a nějakými bylinkami.

„Seš dobrej, no name,“ zasípal mezi jednotlivými hlty. „Jenom se štěstím jsem uhrál remízu.“

„Nápodobně.“

„Tohle jsem fakt potřeboval. Naprosto se zničit! S těmi, co sem chodím, se buď nudím já, nebo oni se mnou. No jo, můžu si vzít trenéra, ale ten neustále poučuje a opravuje. Taky otrava! Podle mě, když se má člověk ničit sportem, má to být zábava. Squash musí spolu hrát přibližně stejně vyspělí hráči. Jinak je to o ničem. Dík za hru!“

„Taky děkuju! Nenapadlo by mě, kde dnes skončím. A uznávám, že se cítím líp! Nebýt toho tak bych se asi zpil, že bych si šlapal po rukou,“ napřáhl dlaň a Leoš do ní přátelsky plácl.

„Ještě není konec, Dejve! Zvedej se, dáme sprchu a zvu tě na večeři. Zasloužíš si ji!“

„Ale no tak! Jsem sice nezaměstnaný, ale nežebrám. Na večeři ještě mám,“ ohradil se David dotčeně.

„Nedělej fóry, nechci tě urazit. Opravdu by mi udělalo radost, kdybys se mnou pojedl. Nekoukej tak! Vážně nejsem homosexuál. A vaří tady neskutečně!“

„Tak jo! Ale varuju tě. Jsem gastronomický ignorant!“

„S tím si nelam hlavu. Udělají ti tady nejen nevidaný mořský potvory, ale i smažák. A já už pořádně nejedl dva dny.“

David se jízlivě usmál. „Pracháč, jak jsem pochopil, a dva dny nejíš? To vykládej divokým kačenám na nábřeží.“

Leoš se však tvářil, že neslyší a zamířil do šatny. Mlčky Davidovi ukázal na hromádku složených osušek, jednu si hodil přes rameno a zmizel ve sprchách.

Ten člověk vzbuzoval Davidovu zvědavost. Byla v něm vznešenost i inteligentní nadhled. Zároveň ale podivná rozpolcenost, smutek a i nedefinovatelný zmatek. Ale proč se z ničeho nic pověsil na zcela neznámého člověka? Buď je opravdu se nudící zazobanec, nebo blázen. Obě varianty nabádají k opatrnosti.

Když se vycákali ve sprchách, které měly důmyslně rozmístěny trysky tak, že masírovaly celé tělo, zavedl ho Leoš do malé restaurace. I zde byl vstup na magnetickou kartu. Zařízení i obsluha byla taková, že si David připadal jako otrhánek. U jídla podlehl prostředí a objednal si kuřecí prsa na nějakých bylinkách.

Najednou se mu udelalo dobře. Všechny problémy s nejistou budoucností a rozpadlým vztahem mu náhle připadaly malicherné. I Leoš spokojeně vnímal změnu jeho nálady. Bez ptaní objednal Davidovi koňak a sobě malé nealko pivo. „Čím seš, Dejve?“ zeptal se zájmem.

„Přece víš! Jsem nezaměstnaný. Když to tak vezmu kolem, jsem vlastně státní zaměstnanec,“ pokusil se o vtip. „Momentálně mě živí stát. Navíc ode mě právě odešla žena. Zrovna teď si odváží z našeho bytu, co si myslí, že je její... Takže jsem v... Docela mizérie, co?“

„Ale no tak! Víš, jak to myslím.“

David si uvědomil, že před tím člověkem pociťuje zvláštní respekt. Něco takového nezažil od školních let.

„Byl jsem policista. U kriminálky. Kočička jméno mé.“

„Nekecej! Počkej,“ zapátral Leoš překvapeně v paměti: „Elitní vyšetřovatel pražské kriminálky Kočička dal výpověď! Od policie odchází nejschopnější, psali v bulváru. To seš ty? Myslel jsem, seš z Prahy!“

David postřehl, že to překvapení nebylo zcela upřímné.

„No, Praha mi jaksi k srdci nepřirostla. Vlčí vztahy panující na ústředních orgánech jsou pro fakt silné žaludky. Nestačí jen být dobrý v oboru... A nejschopnější jsem určitě nebyl. To ti pisálkové hodně přepískli.“

„Jen nech na hlavě! Byl tam docela slušný výčet tvých úspěchů.“

David náhle pochopil, že ten člověk o něm ví víc než z novinových článků.

„Hele, nebyly to jen moje úspěchy. Jenom ve filmech pracuje kriminalista sám nebo se svým partákem. Na jednotlivých případech maká celý tým. A někdy i pes Rex,“ vtipkoval.

„Jen nedělej skromného. Já ty pisálky znám. Vždycky věci přikráslí, aby zaujali. Ale moc lhát si taky nedovolí... Stejně je zvláštní, koho člověk může potkat v hospodě,“ řekl zamyšleně a zase to neznělo upřímně.

David překvapeně sledoval, že je opatrně vyslýchán a vůbec mu to nebylo po chuti. Výslech je přece jeho parketa.

„A co ty, Leoši? Čím ty se živíš, že si můžeš dovolit tento luxus?“ zaútočil.

„Á, projevil se policista! U mě je to nuda, kamaráde. Jsem ajťák! Svého času, ještě na vejšce, se mi podařilo slušně prodat Američanům pár interaktivních systémů. Líbilo se to, a tak mě pozvali na dvouletou stáž v NASA. Tady byl z toho v branži docela poprask a hodně závisti. Vydělaný penízky mi pak pomohly založit softwarovou firmu, které se celkem slušně daří.“

Najednou se kouknul na zápěstí. „Je mi s tebou fajn, Dejve, ale něco dnes ještě mám. Hele, dej mi na sebe telefon. Mohli bychom si ještě někdy zahrát, ne?“

„Proti hře nemám nic, jenom...“

„Jenom?“

„Víš! Připadám si tady v tý okázalý prachárně jako... Gigolo!“

„To je mi líto a znova zdůrazňuju, že nejsem teplej. Jsem výhradně a jenom na ženský. Ale měl bych rád tvůj telefon. Pro případ, že bych měl zase chuť nahromaděnou zlost a stres vymlátit do toho gumového míčku,“ nedal se odbýt.

Zapsal si do mobilu Davidovo číslo a kývl na vrchního.

„Pane Kulichu, napište mi to na účet, prosím. A tady, pro vás,“ vložil stovku do ubrousku na stole. „Jdeme,“ řekl tiše, ale tak, že se nedalo odporovat.

Doma zjistil, že manželka svoje vyhrůžky splnila. Odvezla sedací soupravu s křesly a skoro všechno nádobí. Dobrá zpráva byla, že mu nechala lednici, pračku, televizi a v ložnici postel. Zřejmě proto, že to vše už mělo za sebou pár let užívání a v novém životě to pro ni nemělo valnou cenu...

Další dny prožil v nepříjemné aklimatizaci na nové životní podmínky. Nechápal například, proč si nemůže zvyknout na možnost, vyspat se dosyta. Dříve, když měl náhodou volný víkend, dokázal spát do oběda. Dnes je v šest automaticky vzhůru a bez šance znovu usnout...

Téměř veškerý čas mu zabralo hledání nové práce. Také nákup nezbytného nábytku a potřeb pro domácnost, které mu po nájezdu manželky chyběly, musel doplnit. To všechno ale nebyly nijak povzbudivé činnosti. Navíc ho stále intenzivněji opanovával neodbytný pocit osamělosti. Lenka mu chyběla, i když poslední dva roky jejich soužití bylo víceméně peklo. Začalo to před pěti-šesti lety, když „teplo domova“ opustil jejich jediný syn.

Boris se při výběru povolání nevydal ve stopách otce. Od malička byl mimořádně sportovně nadaný. V deseti letech zahořel pro hokej a dal do toho všechno. V osmnácti zazářil v národňáku do dvaceti let. Následně dostal angažmá snů v jednom francouzském klubu, kde ho hýčkali jako opravdovou hvězdu. Slávu jaksí neunesl a začal mít „moře po kotníky“. Rodiče pro něho náhle byli nic nechápající brzdou jeho životního rozletu a zařídil si život ve Francii. Davida velmi trápilo, že s tím nedokázal nic udělat. Vyčítal si, že právě jeho častá nepřítomnost doma zapříčinila synovo chování a Lenka mu to nevyvracela. Nakonec už spolu nedokázali kloudně promluvit. Nehádali se, nekřičeli na sebe, jen spolu přestali mluvit o zásadních záležitostech, problémech

a pocitech. Posléze přestali mluvit i o těch věcech nejobyčejnějších.

Lenka pracovala jako zdravotní sestra na významné soukromé klinice. Pořád to byla atraktivní žena a ve své profesi byla skvělá. Nebylo tedy divu, že v době, kdy se s Davidem život přestal mazlit, si našla přítele, čerstvě rozvedeného lékaře. A když došlo k tomu, že David odejde od policie, rozhodla se odejít i ona.

Velmi se snažil nést to všechno statečně a vypadat jako chlap, jenže ani zdaleka se mu to nedařilo. Dokonce se občas přistihl u myšlenek zbytečnosti vlastní existence.

-Koneckonců, komu bych chyběl. Nikdo mě nepotřebuje! I státní pokladna by si oddechla! Nemuseli by mi vyplácet výsluhový příspěvek za odsloužené roky, letělo mu v těchto stavech hlavou...

V pátek dopoledne už měl pocit, že svým pesimismem a životním negativismem sám sobě zapáchá. Ve chvíli nejvyšší psychické krize někdo zazvonil u dveří.

„Dobrý den,“ smál se na Davida mladý člověk v saku, kravatě a manažerskými deskami v ruce.

„Jmenuji se Lukáš Kožíšek a jsem zástupce distribuční firmy,“ zamával jakousi průkazkou

s fotkou. „Mohu se vás zeptat, kolik měsíčně platíte za plyn a elektřinu?“

David se zhluboka a otráveně nadechl:

„Kožíšku, Kožíšku! Ty jsi sletěl na šišku!“

„Co prosím?“

„Že nic nepotřebuji a nic nechci! Řekl jsem to dost jasně?“ Jeho hlas nepřipouštěl jakoukoliv diskuzi. „Nazdar!“ dodal a rázně zavřel dveře.

Když se opět posadil před televizi, uvědomil si hloupost a nespravedlnost, jaké se právě dopustil. Ten kluk se určitě jen snaží nějak přežít nebo začít! Vlastně jsou na tom stejně. Na chvilku pocítil nutkání vyjít na chodbu a omluvit se.

-Ale co, jen ať si zvyká na všechnu tu nespravedlnost a špínu světa!

Zapnul počítač a zkontroloval, zda nemá v poště odpověď na některou ze zaslaných žádostí o zaměstnání. Marná snaha! Hlídat čokolády a kosmetiku v supermarketu neměl zájem a na ostatní žádosti se zaměstnavatelé ani neobtěžovali odpovědět. Nehodlal však v úsilí polevit. Práci sehnat prostě musí. Připadá si ještě mladý na to, aby celé dny jen seděl u televize a nadával na poměry.

Z neveselých myšlenek ho vytrhl mobil. Telefonní číslo na displeji neznal.

„Kočička, prosím!“

„Zdravím tě, pane kolego. Tady Dušek!“

Jméno i hlas ve sluchátku mu byl známý. Jen si ho momentálně nedokázal nikam zařadit.

„Nevím, jestli si na mě vzpomínáš, pracovali jsme kdysi na jednom případě v Holešovicích.“

„Jo, vzpomínám,“ řekl David nejistě.

„Slyšel jsem, žeš byl odejítej ze služby! Měl bych pro tebe džob. Co ty na to?“

V tom si ho vybavil. Chlap jako medvěd s vyholenou hlavou, na které nikdy nechyběla výstřední kšiltovka. Měl jednoduchý, střízlivý a vypočítavý úsudek a často opakoval: co ty na to? Říkalo se mu Hán.

„Povídej, ucho je přiloženo.“

„Hele, pracuju teď v privátní bezpečnostní agentuře. Jistě už o ní slyšels. A potřeboval bych schopnýho a spolehlivýho chlapa... Co ty na to?“

„Hm. Nebudu tajit, žeš mě zaskočil... Jenže...“

„Jenže? Co ty na to?“

Hanuš byl netrpělivý a to znamenalo, že mu cáká do bot. Takže není třeba přijmout hned jeho první nabídku.

„Že by mě lákalo špehovat nevěrný manželky nebo manžele? To fakt nevím,“ odpověděl.

„Neváhej, kamaráde! Rozdíl mezi mužem a ženou je v tom, že ženy chtějí manžela a muži

milenku. Prachy jsou slušný a hlavně, je to práce! Už jsem si zjistil, že na tom momentálně nejseš nejlíp. Taky vím, žeš byl skvělej polda. Jen tak někomu bych tohle nenabídl. Tak co ty na to?“

David se zamyslel. Nakonec, proč ne? Penízky jsou vždycky milé a sledovačky nejsou až takový problém. Jenom nechtěl, aby bylo hned znát, jak je mu nabídka vhod.

„Víš, chlape, ani trochu se mi nelíbí, že se mi někdo hrabe v soukromí a něco si o mně zjišťuje...“

„To chápu! Ale naše agentura je v branži skutečný pojem, to určitě víš. Musíme si pracovníky prověřit. A neboj, nenechám tě zabývat se nějakýma srajdama podezřívavých mamin nebo žárlivých tatků. Na to seš až moc dobřej. Tak co ty na to?“

„Víš co? Dej mi nějaký čas. V klidu to promyslím a příští týden v pátek se na to sejdeme.“

„O.K! Promýšlej! A jak jsem řekl: Zdaleka ne každému propuštěnému poldovi z celého ředitelství bych takovou spolupráci nabídl. Ozvu se! Čau!“
Dal si záležet, aby byla znát míra milosti, jakou mu právě poskytuje.

David zůstal s telefonem v klíně. Nechtěl si připustit, že právě Dušek by mu měl pomoci z momentální situace. Vedle zevnějšku siláka Zerkona to byl neskutečně protivný člověk. Vlastně

byl učebnicovým příkladem psychopata. Člověka, který považuje agresivitu a sílu za pozitivum a slušnost a poctivost za slabost. Vyznával parazitní životní strategii. Vždy dokázal ve svém okolí najít schopnější lidi, získat je pro své zájmy a schovat se za ně. Když je využil, odkopl je. I teď zase jistě potřebuje človíčka, za kterým by mohl čekat na svoji příležitost.

-Jenže, je to práce, v tom má pravdu! A kdoví, jak se všechno může časem vyvrbit! Dobře, že jsem neslíbil spolupráci hned. Alespoň pochopí, že jsem si vědom své ceny, pochválil se v duchu.

Podíval se na hodinky a zjistil, že se blíží čas oběda. Vařit se mu ale nechtělo. Nebude si přece dělat nádobí! Raději se rozhodl vyrazit do města. Někde si něco dá a aspoň zabije čas.

Pomalů prošel parkem. Těšil se pohledem na hezky modelovaná dívčí trička a přemýšlel, kde by se slušně najedl.

Bylo poledne. Zastavil u hloučku turistů na náměstí obdivujících a fotografujících místní orloj a fontány. Z profesionálního zvyku se rozhlédl kolem. Jisté období své policejní kariéry strávil v takzvaném „kapsa týmu“, zabývajícím se odhalováním a chytáním kapesních zlodějů. Takže proč se nepodívat, co je v branži nového? Jeho

zkušené oko ihned zaregistrovalo straky vyhlížející si oběť. Dvě snědé slečny uprostřed hloučku turistů horlivě diskutovaly nad roztaženou mapou města. Nenápadně se stále více přibližovaly ke starším turistkám s nedbale otevřenými taškami přes rameno a soustředěnými na výklad průvodkyně.

Scénář podobných situací je prastarý. Dívky použijí mapu jako takzvané „šátro“! Schovají pod něj ruce a zkušeně vyrabují tašku oběti. Lup potom rychle předají dalším, nenápadně poblíž postávajícím a zmizí...

Už už chtěl do zlodějského scénáře vstoupit, když si všiml, že zlodějky už jsou v hledáčku dvou policistů v civilu. V okamžiku, kdy se zmocnily docela naducané peněženky, policisté zasáhli.

Nastalo obvyklé divadlo. Zlodějky začaly ječet, že se jim ubližuje. Policisté jim přesto zručně nasadili pouta. Ale nebyli dost pozorní. Peněženka nenápadně prošla dalšíma rukama, až skončila v kapse rozložitého mladíka v lehké mikině s kapucí, zpovzdálí pobaveně sledujícího běh událostí.

„Kde je ta peněženka?“ křičela na zlodějky zasahující policistka.

„Jaká peněženka, bílá krávo? Svině rasistická! Pomóc!“ ječely zlodějky jedna přes druhou.

Vtom se vzpamatovala i okradená turistka a začala horečně prohledávat kabelku:

„Proboha, měla jsem tam skoro deset tisíc! A dvě platební karty!“ lamentovala plačtivě.

Mladý policista si nevšímal zmatku, řekl něco do vysílačky a vzápětí na náměstí vjela houkající policejní dodávka. David se k němu nenápadně naklonil:

„Tu portmonku má támhle ta tlustá černá mikina,“ řekl tiše a ukázal očima.

Policista chápatě přikývl, vyměnil si pohled s uniformovaným policistou z auta a znenadání oba vyrazili přes náměstí. Než si tlustoch stačil něco uvědomit, měl i on na ruku želízka. Z kapsy mikiny mu vytáhli netknutou peněženku.

„Ježíšmarjá, to je moje! Hnala se k nim okradená. Ani nevíte, chlapi, co jste pro mě udělali,“ blábolila šťastně. „Manžel by mě zabil! Přísahám, že jestli mi odteď někdo řekne hloupý vtip o policajtech, vyškrábu mu oči!“

Přihlížející turisté a náhodní chodci začali spontánně tleskat, čímž přivedli policisty do očividných rozpaků. Rychle nastoupili do vozidla a odjeli.

K Davidovi se obrátila průvodkyně turistů. Nebyla to žurnálová krasavice, ale měla příjemný

ženský půvab a vystupování. Asi kolem třiceti let, nakrátko ostříhané hnědé vlasy, hloubavý, veselý a trochu konejšivý pohled zelených očí. Nějaké kilo navíc dávalo její postavě opravdovou smyslnou ženskost. Přes právě probíhající události z ní vyzařoval neskutečný klid.

„Jak vám mohu poděkovat?“ zeptala s obdivem.

„Nevím za co.“

„Ale no tak! Viděla jsem, jak jste tomu policistovi ukázal, kde se peněženka nachází. Jistě se vyznáte. Mně jste tím zachránil od nepříjemností ve firmě. Víte, tohle místo průvodkyně docela potřebuji.“

„V tom případě úplně stačí říct -díky!“

„Mně tedy ne. A nerada zůstávám někomu dlužna. Tady je moje vizitka, kdybyste si to rozmyslel a našel si čas na panáka nebo kafe.“

Starostlivě se ohlédla po své skupině. „Opravdu mě potěší, když zavoláte,“ dodala.

David se zalíbením pozoroval, jak shání svoje ovečky a odvádí je k další pamětihodnosti města.

-Pěkná ženská! Hřích se najednou zdá být docela přijatelný, pomyslel si vesele.

2.

Během víkendu se mu v duchu neustále vracela Hánova nabídka. O té firmě opravdu věděl ještě z doby, kdy pracoval u policie. A co dosud nevěděl, zjistil na internetu. V branži to byla docela významná společnost, jenže s dost rozporuplnou pověstí. Měla několik divizí. Jedna se zabývala střežením objektů a recepční službou. Další zabezpečovala přepravu cenných zásilek, ochranou osob a prováděla drobné sledovačky. O další divizi se toho moc nevědělo, protože její činnost firma utajovala. Údajně dělala „*choulostivé záležitosti*“. Dokonce prý pracovala i pro zpravodajské služby státu ve věcech, kterými se z hlediska zákona ony samy zabývat nemohly. Hán pravděpodobně mluvil o práci právě v této divizi. Jenže tohle dost „smrdělo“ a David už nechtěl spadnout do nějakých problémů...

Na jednu stranu by ho asi čekala práce v oboru, možná i zajímavá a jistě slušně placená. Jenže, bude mít dost silný žaludek na to, aby dělal tažného koně tomu psychopatickému manipulátorovi? Na druhou stranu -morální zásady jsou krásné, ale peníze hned tak něčím nenahradíš!

Hanuš býval nadřízenými považován za velmi schopného policistu. Svoje schopnosti však nevyužíval vždy k objektivnímu vyšetření případu. Při šetření ošemetných nebo médií sledovaných případů ho především zajímalo, jaký výsledek vyšetřování by si přáli nadřízení. Tomu pak podřídil všechno. Dokázal mistrně ignorovat nebo manipulovat i se závažnými důkazními prostředky svědčícími ve prospěch obviněného nebo poškozeného... Nakonec byl kvůli jednomu takovému případu vyšetřován generální inspekcí. Nic moc se mu oficiálně nedokázalo, ale po ukončení vyšetřování mu bylo doporučeno, aby si podal žádost o propuštění ze služby.

To David si podal žádost o propuštění do civilu přesně z opačného důvodu.

Ten případ byl průšvih od samého začátku: Jeden kontroverzní arogantní a opilý lobbista, asistent jistého ministra, naboural. Přitom způsobil vážné zranění a značnou škodu. Výměnou za beztrestnost nabídl policii spolupráci při usvědčení z uplácení jistého náměstka ministra. Šlo o machinace při zadávání velké IT veřejné zakázky ministerstva. Jenže u Davida i příslušného státního zástupce pan lobbista narazil. Tak to zkusil jinak. Davida si následně zavolał šéf sekce a důrazně požadoval,

aby vyloučil z šetření některé důkazy. Nazval to „flexibilitou práva“... Blbec! To už bylo pro Davida špíny a slizu příliš. Zjistil, že mu odsloužené roky postačí na vyplácení výsluhy a práskl, možná přehnaně hrdě, za sebou dveřmi.

Docela si tím zavařil. Peníze z výsluhy byly sice milé, a když se člověk opravdu uskromnil, dalo by se možná s nimi i vyjít. Jenže on nebyl člověk, co si dokáže peníze rozdělit do krabiček a přísně stanovené výdaje dodržovat...

Rozmrzele si na stole rozložil složenky a přes internetbanking je postupně platil. Z hromádky náhle vypadla vizitka průvodkyně z incidentu na náměstí před několika dny.

-Zajímavá ženská, pomyslel si. *Olga Toušová*, stálo tam ozdobným písmem. -Co by řekla, kdybych jí teď zavolał? Jistě by se vymluvila! Tu vizitku mi jistě dala jen v náhlém návalu vděčnosti, uvažoval.

Odložil barevný papírek mezi vyřízené dokumenty. Jeho pohled se však k němu neustále vracel. Nakonec to nevydržel a zavolał. Zvedla to ihned.

„Prosím, Toušová,“ ozvala se neutrálně.

„Dobrý den. Já jsem ten pobuda z náměstí, kterému jste před pár dny v náhlém pohnutí myslila vizitku.“

Chvilku překvapeně chvíli mlčela. „Zdravím vás! Ve snu jsem nedoufala, že zavoláte.“

„Moc se neradujte, protože vás chci pozvat na večeři.“

„Kdy?“

„Dnes, pokud by to bylo možné. Je sice neděle, ale co na tom?“

„Kde?“

Její věcnost se mu líbila. „Restaurace Rozsívál na náměstí?“ opáčil.

„Ale není to moc nóbl? Protože dlužím já vám. A já jaksi...“

„Nedělejte si starosti. Rozbil jsem právě prasátko a přemýšlím, jak ušetřené peníze smysluplně utratit. Chvíli jsem uvažoval o dovolené v Karibiku, ale nakonec jsem se rozhodl pro večeři s vámi.“

„V tom případě přijdu ráda,“ smála se. „V kolik?“

„V sedm. A jestli vás můžu poprosit o docela neformální oblečení. Já v tomto směru totiž nejsem moc zběhlý. Abych vedle vás nevypadal jako váš zahradník.“

Upřímně se zasmála. „Tak jo! Nashle.“

Ta přímočarost jeho zvědavost posílila. Ale co, alespoň zabije dnešní večer a snad bude i příjemný.

Objednal na večer stůl a zbytek času strávil úklidem bytu. Hanušovu nabídku pustil z hlavy.

Večer vymydlený a vyholený, v lehounkém letním sáčku a plátěných kalhotách čekal její příchod. S překvapením zjistil, že je nervózní.

–Proboha, co blázníš, Davčo! O nic přece nejde, uklidňoval se.

Když však vešla, obdivně vydechl. Měla na sobě jednoduché, zelenkavé letní šatečky, které zvýrazňovaly všechny její přednosti. Vstal, počkal, až ji číšník usadí a předloží jídelní lístky ve velkých ozdobných složkách.

„Nejdřív se musím představit. David Kočička! A klidně se smějte. Jsem na to zvyklý. Už ve škole jsem si s tím příjmením užil hodně posměchu. Říkali mi Kočičák!“

„Nevidím důvod se smát. Je to docela hezké jméno. Vaší paní se musí docela líbit.“

„Asi ne tolik. Protože se nedávno odstěhovala k jistému doktoru Hluchému. Prý jsem studený a uzavřený cynik.“

„Na to tedy nevypadáte. Jsem Olga,“ smála se povzbudivě.

„A hezká Olga. Moc vám to sluší. Být vaším mužem, byl bych teď velmi nervózní. Docela se obávám, aby se neobjevil ve dveřích a nedal mi pár facek,“ vrátil jí nenápadné vyzvídání na stav.

„Můžete být v klidu. Nejsem vdaná a přítel mě před časem opustil. Takže tohle máme společné.“

Otevřela jídelní lístek a začetla se. „To je dobrot. Člověk neví coby,“ zamlouvala načaté téma.

„Pomůžete mi?“

„Nevím, co máte ráda.“

„Jím všechno, kromě sladkostí. A jím ráda. Však je to na mě vidět.“

„Víte, vůbec nechápu, proč se ženy neustále porovnávají s těmi vychrtlými věšáky na šaty z předváděcích mol a časopisů. Ženská má být ženská. Ne tlustá, ale ženská! A to vy přesně jste.“

„Díky, jste galantní,“ usmála se potěšeně. „A to jídlo? Pomůžete mi?“

„Tak jo, pokusím se být za světáka. I když při vašem povolání průvodkyně je to troufalost. Navrhuji jako aperitiv Martini! Já si dám vepřovou panenku na roštu. A vám navrhuji steak, ale materiál si vyberte sama. Hovězí nebo vepřová panenka? Nebo losos?“

„Mám raději prasátko. A dala bych to s tou sýrovou omáčkou a americkými brambůrky.“

David se ohlédl po číšníkovi, kývl na něho a objednal.

„Řekněte mi, jak jste věděl, kde skončila peněženka té turistky?“ V jejím pohledu byl opravdový zájem a to mu lichotilo.

„Zkušenost. Pracoval jsem u policie.“

„Pracoval? Na penzi jste ještě mladý.“

„Už tam prostě nejsem. Taková nepříjemnost. Směsice hrdosti a špíny.“

„A co děláte teď?“

„Vlastně se snažím začít znovu.“

„Nebudte smutný, bude hůř,“ smála se šibalsky. „Nevadilo by vám, kdybychom si tykali? Číšník nám nese pití, takže máme jedinečnou příležitost.“

„Rád. Ale varuju vás! Jestli vám dám pusu, určitě převrhnou stůl. Jsem hrozný nešika.“

„To zvládneš! Do toho!“ povzbuzovala ho.

Přitukli si a zlehka se políbili. Moc hezky voněla.

„Tohle mi něco připomnělo,“ ukázala na skleničku s přípitkem. „Můžu? Jakmile ztratím jistotu, jsem hrozně ukecaná.“

„Směle do toho!“

„Před časem jsem byla se zájezdem tady z jedné vesnice na muzikálu v Praze. Hlavní představitel tam v posledním dějství měl v ruce skleničku, pořád něco říkal nebo zpíval a ne a ne se napít. Až to starší pán z mého zájezdu nevydržel a do nastalého dramatického ticha vykřikl: *Tož, na mňa!* Herec se

otočil k publiku a bez mrknutí opakoval: *Tož, na mňa!*“

„Máš zajímavou práci. A užiješ si legrace,“ smál se.

„Není to vždycky. Někteří klienti umí být i pěkně protivní! Naštěstí průvodcovství dělám jen jako vedlešák. A promiň, že jsem tak hr! Už ve škole mi říkali vichřice!“

„Odedneška vím, že vichřice může být i příjemná.“

„Prosím, už bez komplementů! Nebo se vážně budu červenat! Jsme tu proto, abych ti poděkovala. Ta okradená paní byla štěstím bez sebe. A já jsem byla ušetřena problémů v agentuře. Takže, ještě jednou strašně moc děkuji!“

„Není zač. Ale já ty zloděje nechtyl. Je třeba poděkovat policii!“

„To ta paní udělala. A tam jí řekli, že by to měla říct tomu pozornému občanovi, který viděl, kam se peněženka poděla.“

„Už dost! Nepřišel jsem se uklánět.“

„Nýbrž?“

„Zvědavost! A líbila ses mi!“

„Škoda, žeš použil minulý čas.“

„Žádný strach, pořád to platí. Dokonce přibývá,“ usmál se povzbudivě.

Při jídle spolu si už povídali jako staří přátelé. Dozvěděl se, že žila tři roky s přítelem, který velmi toužil po dětech. Ačkoli byli oba zdraví a hodně se snažili, nepodařilo se jí otěhotnět. Takže si našel náhradu a teď hrdě chodí v městském parku s kočárkem a paní, která už má zase obrovité břicho.

„Ten vztah byl promarněný čas,“ dodala a v očích měla smutek. „Ale aspoň se teď můžu starat o nemocnou maminku.“

David počkal, až číšník uklidí ze stolu a objednal kávu a sedmičku vína.

„Nebud' smutná, bude hůř!“ oplatil jí jízlivost.

„Promiň! Jsem trapná. Vykládám ti takové věci... Teď vypadám jako na lovu manžela.“

„Trapná? Takže ty se nechceš vdát?“

„Proč? Chceš si mě vzít?“

„Natolik tě neznám! A bohužel ještě nejsem rozvedený.“

„Každá ženská se chce vdát, Davide. Tedy skoro každá. Když pozná aspoň trochu solidního mužského, tak udělá pro veselku neskutečné věci. Jenže já už si vyzkoušela vážný vztah a vím, že jestli něco nezvládám, tak je to ztráta důvěry a rozchod. Z toho mívám děsivé sny. Takže se snažím žít nejlíp, jak to jde a přitom nevypadat jako šlapka, vyžírka nebo zlatokopka.“

„A daří se?“ zeptal se.

„Občas mám pocit, že jako tomu, co padal z mrakodrapu. V každém patře slyšeli: Ještě je to dobrý!“ řekla s trochu hořkým úsměvem. Zdálo se, že vypité víno se začalo projevovat v podobě lítostivé nálady.

„Ale co! Život je holt někdy tím podělaným nahoru. Proto byla vynalezena sprcha,“ prohlásil neohrabaně.

„Porad', co děláš, když máš pocit, že na tebe padá i latrína?“ zeptala se vážně.

„Dělám kliky, nebo sednu na rotoped a šlapu do vysílení. Nebo se přinutím dělat něco užitečného. Třeba uklízím... A někdy si koupím láhev vína...“

„Dobrý večer,“ ozvalo se nad nimi. „Omlouvám se madam, že ruším. Leoš Berger, jméno mé... Jenom mi dovoluete pozdravit kamaráda,“ uklonil se Olině zdvořile.

Tentokrát měl dlouhé vlasy rozpuštěné a tváře do hladka vyholené. Na sobě dokonalý světlý oblek.

„Zdravím, Dejve! Chci tě poprosit, jestli bys zítra v deset nepřišel do Sportcentra. Však už víš.“

„Zítra? Moment, musím se podívat do diáře. To víš, nezaměstnaný má pořád fofr,“ vtipkoval.

„Hele, byl bych moc rád, kdyby sis udělal čas...! A mimochodem, kdes přišel k tak rozkošné

společnosti?“ prohlížel si Olgu se zájmem, až se začervenala.

„To víš, mám čas, tak se snažím.“

„Musím ti přiznat skvělý vkus. A vám také, madam. Ještě jednou se omlouvám za vyrušení. Mám vedle v salonku obchodní schůzku.“

„Je neděle večer, ne?“ podivil se David.

„Byznys, kamaráde, nespí, nečeká, ani svátky nesvětí! Přeji příjemný večer. Tak, zítra v deset dopoledne! Těším se!“

„Páni,“ vydechla Olga obdivně. „Ty se s ním znáš?“

„Pár dnů. Byli jsme spolu na squashi a pak na večeři. Trochu podivín, ale jinak se zdá být v pohodě.“

„Měl bys vědět, že každý, kdo v tomto městě něco znamená, by chtěl být na tvém místě. Je nevkusně bohatý. Například jeho bývalá od něho při rozvodu dostala odstupné deset miliónů. A to nemají děti a byli spolu jen necelé tři roky.“

„To mě má zbláznit? Takhle kdyby si na to nakradl, to by bylo zajímavé!“

„To ne. Říká se o něm, že je nesmírně talentovaný počítačový expert a schopný obchodník. A taky nezvykle poctivý člověk! Tohle se

v závistivých Čechách o bohatém člověku jen tak neříká. Jenže je nemocný.“

„Nemocný? Mělas ho vidět, jak mi to dával na squashi.“

„Přesto je to tak. Trpí nějakou duševní poruchou. Spolužačka z gymplu pracuje na psychiatrii. Mám to od ní, ale pst,“ dala si ukazovák na rty.

David dolil poslední zbytek z láhve. „Dáme ještě?“ zeptal se.

„V žádném případě! Ráno musím na panské. Můj šéf sice nemá ani páru o moji práci, ale o to víc dbá na dodržování pracovní doby! Fakt jsem si moc hezky popovídala. Musels být dobrý policista. Máš v sobě něco zvláštního. Člověk k tobě ihned pocítí důvěru a vyžvaní věci... Na tohle bys měl mít povolení. A nosit zvláštní označení, aby to lidi varovalo. Víš to?“

„Určitě to nebude tak zlé,“ kývl David na číšníka, aby mu připravil účet.

„Je, věř mi!“ Sáhla po kabelce. „Doprovod pro dnešek vynecháme. Mohla bych se dopustit něčeho, čeho bych později litovala. Bylo to moc fajn, díky! Ozvu se ti. Čauky.“

Nedala mu šanci naléhat. Roztomile, ale omluvně se na něho usmála, chlácholivě mu pohladila předloktí a rázně se zvedla.